

[Justitsministeren.]

Ændringen i retsplejelovens § 415 er derimod af varig karakter. Man kunne spørge, om det er betryggende fremtidig at lade de sager, der behandles skriftligt, behandle af kun 5 dommere og ikke som nu af 7. I de sager, der behandles ved mundtlig forhandling for retten, skal der jo efter loven deltage mindst 9 dommere, men Højesterets præsident har oplyst for mig, at man til skriftlig behandling har en række sager, som ikke frembyder større problemer, og at man i et antal tilfælde, som måske kan udvides efter forhandling med parterne, når begge giver møde, kan opnå, at sagerne i større omfang end hidtil udgår til skriftlig behandling. Nu er det jo væsentlig de sager, i hvilke indstævnte ikke møder, der går ud til skriftlig behandling, og det gør de automatisk. Men præsidenten har oplyst mig om, at mange sager er så ligetil, at der ingen uenighed bliver om afgørelsen mellem de 7 dommere, der har deltaget i behandlingen, og at afgørelsen derfor lige så vel kunne være truffet af 5. På den anden side er reglen om 7 dommere som minimum praktiseret, og det vil reglen om 5 dommere også blive, på den måde, at hvis der er vanskeligheder i sagen, eller den drejer sig om et principielt spørgsmål, hvor der er meningsforskel mellem de først voterede dommere, vil man lade sagen gå rundt til et større antal dommere, måske til den hele ret.

Jeg ser altså ikke nogen betænkelighed ved at imødekomme Højesterets ønsker her, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg i høj grad foretrækker denne løsning frem for en anden, som jeg lejlighedsvis har set drøftet, nemlig at fremme sagernes behandling ved Højesteret ved en deling af retten i 2 afdelinger. Jeg hører til dem, der mener, at det har så stor værdi, at de sager, som er af væsentlig betydning, i princippet behandles af den samlede ret. Det tror jeg også man vil være enig med mig i.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Ingeborg Hansen: På mit partis vegne anbefaler jeg det foreliggende lovforslag. Vi nærer heller ingen betænkeligheder ved at vedtage de foreslåede ændringer, og tiden vil jo vise, om disse ændringer er tilstrækkelige til at aflaste Højesteret, så den sparer tid.

Den ændring, der indeholdes i lovforslagets § 1, og hvorefter antallet af de højesteretsdommere, som medvirker ved

skriftligt behandlede sager, nedsættes fra 7 til 5, er efter teksten og bemærkningerne permanent, og ordningen bliver altså ved at bestå. Men der står i motiverne, at ved de foreslåede bestemmelser åbnes der mulighed for en midlertidig udvidet anvendelse af skriftlig behandling af borgerlige sager ved Højesteret. Såvidt jeg forstår, har Højesteret imidlertid ifølge retsplejelovens § 403, stk. 2, selv i sin hånd at anordne skriftlig behandling, når sagerne egner sig dertil, så der kan vel kun blive tale om indførelse af en ny praksis i Højesteret, og om den skal være midlertidig, ved jeg ikke. Mon det ikke snarere bliver en praksis, der bliver permanent. I alle tilfælde bestemmer Højesteret selv, såvidt jeg ved og såvidt jeg kan se af loven, hvilke sager der skal behandles skriftligt og hvilke ikke, og når Højesteret nu får en permanent beføjelse til at lade de skriftlige sager behandle af kun 5 dommere, går jeg ud fra, at den praksis, hvorefter den henlægger sagerne til skriftlig behandling, også vil blive permanent, hvilket jeg heller ikke har noget som helst imod.

Det er med glæde, jeg konstaterer — og nu hørte den højtærede justitsminister bekræfte —, at man længst muligt søger at bevare den ordening, at Højesteret ikke deles i flere afdelinger for de mundtlige sagers vedkommende. Men man må spørge, hvor længe vil udeleligheden vare? Man må håbe, at Højesteret stadig kan bevare sin enhed. Den højeste ret skulle stå for os som en udelelig enhed, men jeg synes, der allerede er gået et lille skår i udeleligheden ved den omstændighed, at de skriftlige sager nu kan behandles i to afdelinger.

Med dette lille hjertesuk, hvis genstand egentlig hører fremtiden til, anbefaler jeg lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Elmquist: Vi er enige med den højtærede minister i nødvendigheden af de midlertidige foranstaltninger. Vi er også enige med den højtærede minister i, at det fremfor alt gælder om at bevare Højesterets udelelighed ved de mundtlige sagers behandling, og endelig kan vi tilslutte os de udtalelser, ministeren fremsatte om den blivende ændring.

Vi er ganske vist en lille smule betænkelige ved det, men nu kan vi se, hvordan det går, og hvis der skulle fremkomme større betænkeligheder, kan vi tage spørgsmålet op igen, men vi kan i et og alt give tilslutning til ministerens forslag og vil bidrage til, at det bliver hurtigt gennemført i det høje ting.